

Posudek oponenta bakalářské práce Vladimír Dlask: Energetická bezpečnost v rámci CPLP

Téma, které si Vladimír Dlask vybral pro svoji práci hodnotím kladně, neboť je zajímavé, aktuální a jistě i dostatečně nosné pro sepsání kvalifikační práce přinejmenším na bakalářské úrovni. K zpracování daného tématu však mám značné výhrady.

Práce na mě působí rozporuplným dojmem, neboť její název jen z části konvenuje s obsahem a velký potenciál tématu tak zůstává do značné míry nevyužit. Tato slabina je patrná hned z první strany úvodu, kde se k energetické bezpečnosti autor dostává až v samotném závěru, nadto jen okrajově.

Struktura práce je rovněž problematická. V úvodu autor deklaruje, že součástí teoretické části jsou i energetické politiky států a CPLP (s. 3), které jsem však v dané části nenašel. Není mi rovněž znám smysl druhé, metodologické části, která čítá jedinou stránku, kde se autor k metodě dostává na posledních třech řádcích, na kterých se však nedozvíme nic konkrétního (s. 24). Celkově tak zůstává autorova metoda nejasná, i když uvádí, že se jedná o případnou studii, není zřejmé, o jaký konkrétní typ případové studie se jedná, což je zásadní. Díky absenci jasně definované metody pak autorovy závěry působí spíše intuitivně a nahodile. Práce je sice jasně časově vymezena, avšak zvolený časový rámec je velmi krátký – za pouhých pět let (2014–2019) nelze postihnout dynamiku spolupráce v energetickém sektoru, který se vyznačuje dlouhodobými koncepcemi a strategiemi, notabene když pro autora významný zdroj informací pochází z roku 2015.

Rovněž problematické je teoretické ukotvení práce. Autor by měl jasně definovat energetickou bezpečnost pro účely své práce, takto jen předkládá různé definice, z nichž některé (zejména ta první) nejsou ani definicemi energetické bezpečnosti, ale spíše nebezpečnosti. Dále autor sice představuje hned několik teorií integrace, ale ty jsou zpravidla již značně zastaralé a vyvrácené. Matoucím dojmem vyznívá i autorovo tvrzení, že zmíněné teorie jsou „ (...) *nejpřívětivější, přičemž Nový (sic!) regionalismus je považován za zásadní (...)*“ (s. 22) – co znamená „přívětivost“ teorie? A budou tedy v práci aplikovány, nebo ne? Z kolika teorií tedy autor nakonec vychází a proč? To vše není z teoretické části zřejmé.

Na takto chatrně postavených základech lze jen stěží očekávat kvalitní analytickou část. V té autor sice vyjmenovává různé „podpory“ v rámci spolupráce zemí CPLP, ale není vůbec jasné, co tyto podpory v praxi znamenají, kdo je platí, kdo implementuje, kdo kontroluje, čeho se v jejich rámci konkrétně dosáhlo. Co je tedy vlastně výsledkem spolupráce v energetické bezpečnosti kromě těchto obecných tvrzení? Vše tak zůstává zejména v rovině deklarací, které často pocházejí od samotné CPLP, která nebude – logicky – své působení hodnotit kriticky. Autor se rovněž uchyluje k tvrzením, u kterých není příliš jasné, jak k nim dospěl a ničím je nedokládá – např. „*Není pravděpodobné, že by jednotlivé státy z vlastní iniciativy začaly podnikat kroky k jednotlivé, užší spolupráci s ostatními subjekty bez patřičných výhod a právního rámce, který CPLP zajišťuje.*“ (s. 48). Jindy se zase uchyluje k tvrzení velmi banálním – např. že cíle a stanovy CPLP korespondují se zájmy členských států (s. 48), což

je vzhledem k formě spolupráce v rámci CPLP nevyhnutelné. A jindy k tvrzením naprosto chybným (např. když zaměňuje celkové příjmy Angoly se strukturou exportu – s. 33).

Práci by také velmi prospělo, kdyby autor čerpal z více zdrojů. Jednak by svá tvrzení mohl lépe argumentovat a jednak by se vyhnul dlouhým pasážím přejatým z jediného autora (např. Petra Kratochvíla).

Po formální stránce má práce také celou řadu slabin, a to zejména stylistického rázu. Věty jsou místy formulovány nesrozumitelně či nejasně a není zřejmé, co jimi chce autor vlastně říci – např. „ (...) jsou deklarovány a definovány používané teoretické koncepty (s. 3); „ (...) komunity obchodní spolupráce, jejichž existence napomáhá ke kvalitnímu toku informací potřebných pro směřování obchodních transakcí“ (s. 30), „Toto tvrzení je možno definovat tak...“ (s. 40) atd. Autor v celé práci nadužívá příliš dlouhé a zbytečné přímé citace, které by měl spíše parafrázovat (viz např. s. 20). Některé odstavce jsou tvořené jedinou větou. V práci se rovněž vyskytují chyby v interpunkci, psaní procent, spojovníků či pomlček, velkých písmem a v uvádění jmen (Deutche místo Deutch – s. 18 či Cibulková místo Cihelková – s. 21).

Předkládanou bakalářskou práci považuji za spíše podprůměrnou. Autor sice splňuje většinu požadavků kladených na bakalářské práce, avšak jen minimálně. Práci by prospěla větší koncepčnost, jasné vymezení teoretického a metodologického rámce a důraz na konkrétní kroky a výsledky v rámci energetické bezpečnosti, kterých bylo dosaženo díky CPLP. Práci ještě doporučuji k obhajobě a předpokládám, že při ní autor prokáže dostatečné schopnosti si své zpracování zajímavého tématu obhájit.

V Českém Meziříčí 20.5.2019

Mgr. Jan Prouza, Ph.D.